

Arrest

nr. 213 968 van 13 december 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten C. DESENFANS en G. JORDENS
Ernest Cambierlaan 39
1030 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 7 maart 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 februari 2018 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 oktober 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 november 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. RECKER, die loco advocaat C. DESENFANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de ontvankelijkheid

Het procesbelang raakt de openbare orde en dient desnoods ambtshalve door de Raad te worden onderzocht.

De Raad wijst erop dat het rechtens vereiste belang een subjectieve en een objectieve component bevat.

De subjectieve component van het belang komt erop neer dat de verzoekende partij zich door de overheidshandeling benadeeld dient te voelen en wel zodanig dat zij er een beroep tegen wil instellen en dat beroep wil voortzetten.

De subjectieve component van het belang, met name het zich geschaad of benadeeld voelen, is uiteraard een zaak van de verzoekende partij zelf.

De bestreden beslissing strekt ertoe vast te stellen dat Italië verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag. Het beroep is erop gericht deze beslissing nietig te doen verklaren en beoogt de behandeling van de asielaanvraag in België.

De Raad wijst er op dat in de beschikking van 18 oktober 2018 aan beide partijen, met toepassing van artikel 39/62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), de volgende vraag werd gesteld:

“Bovendien vraagt de Raad aan beide partijen om met toepassing van artikel 39/62 van de Vreemdelingenwet, alle inlichtingen en bescheiden over te maken aan de Raad met betrekking tot de actuele situatie van de verzoekende partij, die mogelijks een gevolg kunnen hebben voor de behandeling van het huidig beroep, meer bepaald of de verzoekende partij zich nog op het Belgische grondgebied bevindt en of zij ondertussen desgevallend het voorwerp heeft uitgemaakt van een statuutwijziging.”

De verwerende partij deelt mee dat de verzoekende partij op 12 maart 2018, dus na de bestreden beslissing, een asielaanvraag heeft ingediend in Ierland. Het terugnameverzoek dat door Ierland werd ingediend op 9 mei 2018 werd op 14 mei 2018 verworpen door de Belgische autoriteiten, waarbij gesteld werd dat Italië verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag.

De verzoekende partij heeft op de bovenvermelde beschikking van de Raad niet schriftelijk gereageerd en heeft de duidelijke vraag of zij zich nog in België bevindt zodoende onbeantwoord gelaten.

De voormelde gegevens worden ter terechtzitting voorgelegd aan de verzoekende partij. Gevraagd waar de verzoekende partij actueel verblijft en of ze nog belangstelling heeft voor de behandeling van haar asielaanvraag in België, stelt de voor haar aanwezige advocaat dit niet te weten, daar zij de verzoekende partij niet heeft gesproken. Evenwel benadrukt zij dat de verantwoordelijkheid voor het verzoek om internationale bescherming sinds 15 juli 2018 is overgegaan op de Belgische autoriteiten, dit gelet op het verstrijken van de termijn van 6 maanden voor overdracht aan Italië.

De Raad beklemtoont dat het procesbelang waarvan een verzoekende partij blijk moet geven, zoals voorzien in artikel 39/56 van de Vreemdelingenwet, dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het annulatieberoep en dit belang moet worden behouden tot aan de uitspraak. Een verzoekende partij die het belang bij het door haar ingestelde annulatieberoep bij de Raad wil bewaren, moet een voortdurende en ononderbroken belangstelling voor het proces tonen. Haar houding mag het behoorlijk verloop van het proces, waartoe ook zijzelf als procespartij moet bijdragen, niet verstoren. Om die redenen is een verzoekende partij verplicht medewerking aan de rechter te verlenen wanneer zij daartoe wordt verzocht (cf. RvS 20 juni 2013, nr. 223.991; RvS 12 juli 2007, nr. 173.409; RvS 19 februari 2004, nr. 128.302).

Gelet op het verzuim van de verzoekende partij om te antwoorden op de duidelijke vragen die zowel bij beschikking van 18 oktober 2018 als ter terechtzitting werden gesteld, meer bepaald door geen concrete duidelijkheid te scheppen omtrent haar actuele verblijfplaats en of ze nog belangstelling heeft voor de behandeling van haar asielaanvraag in België, dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen blijk heeft gegeven van een voortdurende en ononderbroken belangstelling voor en belang bij het door haar ingediende beroep (cf. RvS 12 juli 2007, nr. 173.409; RvS 19 februari 2004, nr. 128.302).

De verzoekende partij moet de gevolgen van haar gebrek aan medewerking met de rechter dragen en het vertoonde gebrek aan belangstelling voor het beroep kan niet worden goedge maakt louter door het feit dat een advocaat ter terechtzitting verschijnt (cf. RvS 11 mei 2009, nr. 193.182).

De verantwoordelijkheid van de Belgische autoriteiten voor de behandeling van de asielaanvraag gaat teloor indien de asielzoeker het grondgebied van de Dublinstaten heeft verlaten voor een periode van tenminste drie maanden of dit grondgebied heeft verlaten op grond van een terugkeerbesluit dat of een verwijderingsmaatregel die is afgegeven na de intrekking of afwijzing van een asielaanvraag (artikel 19

van de Dublin III-verordening van 26 juni 2013) en dus is het ook in het kader van het objectief belang noodzakelijk te weten waar de verzoekende partij zich bevindt. Wanneer haar belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, moet zij daarover een standpunt innemen en het actuele karakter van haar belang aantonen (cf. RvS 18 december 2012, nr. 221.810), quod non in casu.

Het beroep is derhalve onontvankelijk.

2. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien december tweeduizend achttien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter.

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA